

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **S. B.**, nar. X, státní příslušnost X, trvale bytem X, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. ledna 2016, č.j. CPR-40773-2/ČJ-2015-930310-V238, ve věci správního vyhoštění,
t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 20.1.2016 č.j. CPR-40773-2/ČJ-2015-930310-V238, jímž byl co do doby stanovené k vycestování vypuštěn výrok ve znění: „Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen “správní řád”) stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné“, ve zbytku však bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Semily, ze dne 2.10.2015, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zák.

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „ZPC“) a stanovena doba v délce 6 měsíců, po kterou mu na území členských států Evropské unie nebude umožněn vstup, neboť byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. V prvoinstančním rozhodnutí bylo dále uvedeno, že počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 ZPC od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR a že se podle § 120a ZPC na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování.

Žalobce namítá nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí včetně postupu správních orgánů, které jeho vydání předcházelo, kdy především poukazuje na nenáležité zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozporu s § 3 správního řádu, jelikož jediným podkladem pro rozhodnutí byl protokol o vyjádření účastníka řízení provedený bez náležitého šetření oprávněných zájmů žalobce, a dále upozorňuje na skutečnost, že žalovaná zjišťovala pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. V dalším žalobním bodu žalobce vytknul napadenému rozhodnutí, že není v souladu s § 120a odst. 4 a 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož ukládání vyhoštění cizinci, který nemůže vycestovat je logickým nesmyslem a takové rozhodnutí o vyhoštění má následovat až po odpadnutí překážky ve věci možného vycestování cizince, tudíž správní vyhoštění vůbec nemělo být uloženo. V neposlední řadě žalobce uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění je neúplné, jelikož postrádá stanovení lhůty pro opuštění území, když takovýto výrok je základní součástí rozhodnutí ve věci správního vyhoštění a poukazuje na ustanovení § 118 ZPC, které stanoví, že se správním vyhoštěním je spojeno stanovení doby k vycestování z území. Závěrem žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života žalobce, když žalovaná nezhodnotila, zda právě rizika uvedená ve stanovisku nepředstavují překážku vycestování, pokud jde o jeho soukromý a rodinný život. Rozhodnutí se mu jeví nepřiměřené i vzhledem k délce jeho legálního pobytu v České republice, a tudíž odporující ust. § 2 odst. 3 a 4 spr. řádu a ust. § 119a odst. 2 a § 174a ZPC, když přijaté řešení neodpovídá okolnostem řešeného případu a nebyly šetřeny oprávněné zájmy osob, tedy především žalobce. Proto mělo být správním orgánem zvoleno řešení jiné, jelikož jím uvedené hodnocení nepokrývá konkrétní situaci a je pouze formalistické. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud vydané rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření ze dne 8.2.2016 uvedla, že protiprávní jednání žalobce spočívající ve výkonu práce bez povolení k zaměstnání bylo v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně zjištěno, doloženo a odůvodněno. Na rozdíl od žalobce se pak domnívá, že je možné cizinci uložit správní vyhoštění i pokud není dle závazného stanoviska jeho vycestování možné. A dále konstatovala, že přezkoumala posouzení přiměřenosti vydání rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska příslušných ustanovení ZPC a neshledala pochybení. Ve zbytku odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu, který si soud vyžádal, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 29.4.2015 byl Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, odborem cizinecké policie učiněn úřední záznam o pobytové kontrole provedené na stavbě zateplení bytového domu v Jablonci nad Jizerou č.p. 805, při které byl zastižen žalobce, který zde vykonával úklidové práce – uklízel zbytky izolační vaty, aniž by předložil pracovní povolení pro tuto činnost, přičemž v důsledku jeho jednání, pro které lze jeho pobyt na území ČR ukončit nebo zahájit řízení o správním vyhoštění, došlo stejného dne k jeho zajištění. V úředním záznamu je dále uvedeno, že na místě byl zkontrolován i pan L. Š., mistr, který uvedl, že cizinec (žalobce) zde pracuje přes firmu K.F.TREAT s.r.o., kterou zastupuje pan Stepan.

Oznámením ze dne 29.4.2015 č.j. KRPL-43354-5/ČJ-2015-180024-SV bylo zahájeno správní řízení ve věci vyhoštění žalobce dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., v němž se uvádí, že žalobce má v ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě. Lustrací živnostenského rejstříku bylo zjištěno, že žalobce není držitelem platného živnostenského oprávnění. Žalobce sám uvedl, že není držitelem povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce ČR, které by ho opravňovalo k práci ani držitelem živnostenského oprávnění.

Stejného dne byl Policií ČR, Krajským ředitelstvím Libereckého kraje pořízen protokol o výslechu žalobce jako účastníka správního řízení (viz níže).

Obsahem správního spisu je dále dohoda ze dne 12.4.2015 mezi společností K.F.TREAT s.r.o. a společností Kompetent group s.r.o. s tím, že první uvedená se zavázala poskytnout žalobce k výkonu práce pro druhou uvedenou.

Do spisu bylo dále založeno sdělení Úřadu práce ČR, kontaktního pracoviště Semily ze dne 12.5.2015, v němž se uvádí, že žalobce nemá povolení vydané výše uvedeným kontaktním pracovištěm k zaměstnání v obci Jablonec nad Jizerou na stavbě zateplení bytového domu č. p. 805.

Dne 5.5.2015 bylo Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky vydáno závazné stanovisko, dle něhož není vycestování žalobce možné s poukazem na bezpečnostní situaci v Dněpropetrovské oblasti – místu jeho trvalého pobytu, kterou nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala žalobcův bezpečný návrat.

Dne 8.7.2015 žalobce využil svého práva nahlížet do spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí, přičemž předložil Dohodu o provedení práce mezi GREEN STAV, s.r.o. a žalobcem uzavřenou dne 17.4.2015 a uvedl, že pro tuto firmu pracoval brigádně v Jablonci nad Jizerou, kde byl kontrolován policií. Dle uvedené Dohody měl žalobce vykonávat zednické práce dle pokynů zaměstnavatele v období od 17.4.2015 do 17.7.2015. Společnosti K.F.TREAT s.r.o. a GREEN STAV, s.r.o. byly nekontaktní a na výzvu správního orgánu předložit potřebné dokumenty žádným způsobem nezareagovaly. Žalobci bylo opětovně umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, svého práva nevyužil.

Rozhodnutím ze dne 2.10.2015, čj. KRPL-43354-23/ČJ-2015-180024-SV bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC uloženo správní vyhoštění na dobu 6

měsíců, rozhodnuto, že existuje důvod znemožňující vycestování žalobce a stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování je možné. V odůvodnění správní orgán uvedl, že při kontrole zateplení bytového domu v obci Jablonec nad Jizerou provedené dne 29.4.2015 byl kontrolován žalobce a bylo zjištěno, že nemá povolení k zaměstnání z úřadu práce, ač je toto podmínkou výkonu uvedeného zaměstnání. Na základě provedené kontroly a výpovědi žalobce, dospěl správní orgán k závěru, že činnost žalobce na pracovišti měla charakter zaměstnání ve smyslu ust. § 178b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., dle něhož se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, přičemž žalobce žádným takovým povolením či potvrzením nedisponoval, když tento vypověděl, že nevěděl, že na území ČR musí mít povolení k práci, o pracovní povolení či živnostenské oprávnění nežádal. Pracoval pro Stepana, muže původem z Ukrajiny, s nímž ústně dohodl, že bude vykonávat pomocného dělníka na stavbě, a to po dobu dvou až tří týdnů, od něho věděl, co má dělat. Pracoval od 17.4.2015 do doby kontroly policií dne 29.4.2015, každý den od 7.00 do 17.00 hod., přičemž prováděl pomocné stavební práce – míchal lepidlo pro lepení izolační vaty, podával desky izolační vaty a uklízel, když vlastní náradí na stavbě neměl (uvedl, že bylo Stepana). Od pana L. Š. dostával každý týden zálohu 1000,-Kč „na ruku“, nic nepodepisoval, od něho se dozvěděl, že za práci bude dostávat 80,-Kč na hodinu. Správní orgán dospěl k závěru, že žalobce vykonával činnost na pracovišti ve vztahu podřízenosti zaměstnance a nadřízenosti zaměstnavatele, jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů. Tím byly kumulativně splněny všechny definiční znaky závislé práce uvedené v § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, proto správní orgán rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC. Práci cizince bez povolení k zaměstnání hodnotil správní orgán jako závažné porušení právních předpisů. Odůvodnil dále, že vyhoštěním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, když na Ukrajině žijí žalobcovi rodiče, on sám tam jezdí na tři až čtyři měsíce v roce, rodinné vazby či obdobný vztah k občanovi ČR, potažmo Evropské unie nemá, rovněž ani žádné společenské či kulturní vazby ani majetek, když v ČR pobývá pouze jeho bratr. Jelikož se však na žalobce vztahuje důvod znemožňující jeho vycestování, kdy i on uvedl, že mu v návratu na Ukrajinu brání válka probíhající asi 300 km od jeho bydliště, byla doba k vycestování stanovena od pominutí důvodů znemožňujících vycestování.

Na základě odvolání, které žalobce podal, bylo uvedené rozhodnutí žalobou napadeným rozhodnutím změněno tak, že byl vypuštěn výrok stanovující dobu k vycestování, v ostatním bylo rozhodnutí potvrzeno. V jeho odůvodnění žalovaná popsala dosavadní průběh řízení, přičemž uvedla, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se správním řádem, když náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí opatřil potřebné doklady. Ztotožnila se tudíž se závěry prvostupňového správního orgánu, že došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 ZPC. Dále se žalovaná vyjádřila k jednotlivým žalobcovým výhradám. K námitce odvolání, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když se mu nepodařilo vytěžit potenciální zaměstnavatele, a že z výpovědi žalobce lze spíše usuzovat na výpomoc kamarádovi Stepanovi ve formě krátkodobé brigády, a nikoli závislou činnost, přičemž jeho činnost na místě nebyla dostatečně zjištěna a popsána,

žalovaná uvedla, že činnost žalobce nesla znaky závislé práce a měla charakter zaměstnání, když se na předmětné stavbě nacházel, což bylo prokázáno spisovým materiálem, zde pracoval dle svého vlastního vyjádření, za práci dostával odměnu, náradí s nímž pracoval, nevlastnil, nebyl držitelem patřičného povolení, a z ničeho nevyplývá (včetně protokolu o výsledku žalobce), že by se snad mělo jednat o výpomoc, což ostatně žalobce začal tvrdit až v odvolání, šlo tudíž dle žalované o výkon zaměstnání bez příslušného povolení k zaměstnání. K pochybnostem žalobce, že jeho jednání co do závažnosti odůvodňuje jeho vyhoštění, žalovaná poukázala zejména na to, že žalobce pobývá na území republiky zejména z ekonomických důvodů, neboť by na Ukrajině nesehnal práci, v České republice žije pouze jeho bratr, zatímco rodiče na Ukrajině a ačkoli se v zemi zdržuje od roku 2008, zásadní sociální, kulturní a společenské vazby zde nenavázal, proto i žalovaná shledala rozhodnutí správního orgánu jako přiměřené, když je v souladu s obecným zájmem, aby se na zdejším území zdržovali pouze cizinci dodržující normy České republiky. Doba, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států, byla stanovena na 6 měsíců, tedy s ohledem na jednání, kterého se žalobce dopustil, při spodní hranici zákonného rozpětí. Závěrem žalovaná uvedla, že byl vypuštěn výrok ohledně doby stanovené k vycestování, když tato nemusí být ve výroku uvedena vzhledem k nemožnosti takového vycestování.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, když vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. ve věci rozhodl rozsudkem bez nařízení ústního jednání, protože účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci. Podle krajského soudu však správní orgány tento náležitě zjistily. Podle obsahu správního spisu byla dne 29.4.2015 provedena orgánem policie kontrola pracovníků, kteří prováděli práce při zateplování bytového domu v Jablonci nad Jizerou. Při této kontrole bylo zjištěno, že žalobce vykonával pomocné stavební práce, ale povolení k zaměstnání nepředložil. To, že neměl povolení k zaměstnání potvrdil i Úřad práce České republiky, kontaktní pracoviště Semily, ve sdělení ze dne 12.5.2015. Neexistenci povolení k zaměstnání stvrdil žalobce i do protokolu, s tím, že nevěděl, že takové povolení je třeba. Nad rámec nutného zdejší soud uvádí, že neznalost právních předpisů neomlouvá cizince, který vykonával výdělečnou činnost, aniž by k tomu měl oprávnění, v tomto směru platí obecná právní zásada *ignorantia legis neminem excusat* (neznalost zákona nikoho neomlouvá). K tomuto lze obdobně odkázat také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12.11.2014, sp.zn. 3 Azs 168/2014 či ze dne 4.3.2015 sp.zn. 6 Azs 296/2014. Dále soud doplňuje, že správní orgány postupovaly správně i přesto, že potenciální zaměstnavatelé žalobce dle dohod založených ve spise zůstali nekontaktní, když ani případný doklad o zaměstnání žalobce by nebyl pro posouzení podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 ZPC rozhodný. Závěry o výkonu zaměstnání žalobcem bez povolení tudíž mají jednoznačnou oporu ve správním spise a žalovaná k nim dospěla nikoli na základě jediného podkladu, jak nesprávně poukazuje žalobce. Ačkoli tedy žalobce pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, bylo prokázáno,

že vykonával pomocné stavební práce, tudíž práce, k nimž neměl potřebná povolení úřadu práce. V daném případě tak byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 ZPC, když důvodem pro rozhodnutí o správním vyhoštění je zaměstnání cizince bez povolení k zaměstnání v případě, že toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání. Z obsahu spisu a odůvodnění napadených rozhodnutí tak vyplývá, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s ust. § 3 správního řádu, a správní orgány tedy nepochybily. K tomuto krajský soud dále uvádí, že žalobce svým podpisem protokolu o výsledku účastníka řízení stvrdil, že porozuměl podanému poučení i jazyku, kterým se vede řízení, tlumočníka nežádal, tento protokol jako správný podepsal a nežádal oprav či doplnění, nadto využil i svého práva nahlédnout do spisu. Žalobce tedy měl možnost se do protokolu zmínit o všech skutečnostech, které se týkají jeho pobytu na území ČR, jeho vztahů v ČR, poměrů v zemi původu a učinil tak, jak je z obsahu protokolu zřejmé. Správní orgány zhodnotily žalobcovo vyjádření odpovídajícím způsobem a zdejší soud má tudíž za to, že jeho zájmy byly ze strany správního orgánu náležitě šetřeny, když ani žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jež by zakládaly důvodnost této námitky. Důvodná není ani žalobní námitka, že žalovaná zjišťovala pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce. Žalovaná odpovídajícím způsobem zhodnotila, proč žalobci uložila správní vyhoštění a při stanovení délky zákazu vstupu na území České republiky také zhodnotila všechny okolnosti případu, tedy zejména vzala v potaz tvrzení žalobce, že se uvedeného jednání dopustil z neznalosti, k čemuž přihlédla při stanovení zákazu vstupu při samé spodní hranici. Takovouto délku shledává soud odpovídající okolnostem případu. Nadto žalobce neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti hovořící v jeho prospěch, žalovaná ve svém rozhodnutí opomněla zhodnotit. Správní orgány však nemohly přehlédnout okolnosti, které svědčily v neprospěch žalobce a které nakonec vedly k uložení správního vyhoštění, když stát má legitimní zájem na tom, aby se na jeho území zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují zákony.

Za nedůvodnou pak soud považuje i žalobní námitku, že ukládání vyhoštění cizinci, který nemůže vycestovat je logickým nesmyslem. V této souvislosti lze přitom odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 7 As 206/2015 ze dne 30.9.2015, kde se uvádí: „zákon (pozn. krajského soudu – míněno ZPC, zejména ust. § 120a tohoto zákona) zcela explicitně počítá s tím, že i v případě, že vycestování cizince není možné, je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, v němž se tato skutečnost toliko uvede. Nelze tedy souhlasit s žalobcovou argumentací, že v takovém případě nemá být rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydáváno. Popsaný postup se může žalobci zdát nelogický, nicméně zákon jej výslovně vyžaduje a nelze říci, že by zcela nepřiměřeně zasahoval do práv žalobce (natolik, že by nebyl souladný s ústavním pořádkem). Je totiž nutné poukázat také na skutečnost, že dané rozhodnutí nelze vykonat, a to ani poté, co důvody znemožňující vycestování odpadnou. Zákon totiž pro tento případ počítá se speciálním postupem, spočívajícím ve vydání nového rozhodnutí ve věci dle ust. § 101 správního řádu. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval správně, pokud i přes existenci důvodů znemožňujících vycestování rozhodl o správním vyhoštění a uvedenou skutečnost uvedl ve výroku tohoto rozhodnutí. Obdobně argumentuje Nejvyšší správní soud i ve věci sp.zn. 2 Azs 206/2015-31 ze dne 9.10.2015, kde se zmiňuje o tom, že: „zákon o pobytu cizinců jednak neuvádí kladné stanovisko o možnosti vycestování cizince jako jednu z podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jednak ani nestanoví, že rozhodnutí nelze v případě negativního stanoviska vydat. Naopak, dle výše

citovaného ustanovení § 120a odst. 4 téhož zákona se s vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění počítá i pro případ negativního stanoviska k možnosti vycestování, s tím, že se v rozhodnutí uvede nemožnost vycestování cizince.“

Za dané situace je pak logické, že žalovaná nerozhodla, resp. vypustila výrok o tom, do kdy musí žalobce vycestovat. Zdejší soud na tomto místě odkazuje na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 2 Azs 206/2015-31 ze dne 9.10.2015, kde se Nejvyšší správní soud již výrokem o stanovení doby k vycestování zabýval, s tím, že dospěl k následujícímu závěru: „Z ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom nevyplývá, že nezbytnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění musí být i stanovení lhůty, ve které je cizinec povinen vycestovat. Požadavek na stanovení lhůty k vycestování cizince, kterému bylo uloženo správní vyhoštění, je zakotven toliko v ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterýžto však pojednává o faktické povaze správního vyhoštění, nikoliv o náležitostech rozhodnutí o správním vyhoštění. (...) je-li v době vydání prvotního rozhodnutí o správním vyhoštění dána překážka vycestování, není třeba uvádět jakýkoli údaj o počátku běhu lhůty k vycestování cizince. Lze předpokládat, že již z obligatorní zmínky správního orgánu o nemožnosti vycestování bude pro adresáta rozhodnutí o správním vyhoštění dostatečně srozumitelná skutečnost, že rozhodnutí není pro danou překážku vykonatelné.“ Rozhodnutí žalované tudíž netrpí žalobcem tvrzenou vadou neúplnosti, a proto ani třetí námitku neshledal soud opodstatněnou.

V poslední žalobní námitce žalobce namítal nepřiměřenost vyhoštění ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ZPC a § 174a ZPC. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. V § 174a ZPC se uvádí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se naplněním těchto ustanovení důkladně zabývaly, přičemž soud se plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná podrobně popsala, jak zhodnotila konkrétní situaci žalobce, kdy přihlédla, jednak k jeho rodinným vazbám, tak i těm společenským, sociálním a kulturním, a to na území členských států EU, dále vzala v potaz jeho věk, zdravotní stav, vztah k domovskému státu, jakož i délku pobytu na území zdejšího státu a délku protiprávního jednání. K tomuto zdejší soud pouze doplňuje, že finanční situace žalobce, resp. ekonomické důvody (žalobce tvrdil, že by na Ukrajině nesehnal zaměstnání) takovým relevantním důvodem, pro který by nemohlo k vyhoštění dojít, není, jak vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, např. ve věci sp.zn. 6 As 73/2013 ze dne 14.2.2014. V žalobcově případě tudíž převážil zájem státu na dodržování právních předpisů. Pouze v souvislosti s výše zmíněným stanoviskem a riziky tam uvedenými není, i s ohledem na jeho soukromý a rodinný život, vycestování prozatím možné. Takovéto zhodnocení je dle názoru krajského soudu adekvátní žalobcově situaci a v souladu s ust. § 119a odst. 2 ZPC a ust. § 174a ZPC.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaná a rovněž správní orgán prvního stupně postupovaly v souladu s platnou právní úpravou. Krajský soud tedy neshledal v postupu správních orgánů nesprávnost ani nezákonnost, proto žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadovala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 23. března 2016

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně